

Pasqual Mihura, gerent de València Parc Tecnològic: "El nostre és un projecte a llarg termini"

A dos anys de la seua constitució, el Parc Tecnològic encara té un llarg camí a recórrer. Pasqual Mihura, el gerent de la societat anònima gestora del Parc ho sap i mira cap al futur amb optimisme.

—*¿Quina és la funció de València Parc Tecnològic, SA?*

—Som un equip de nou persones, del qual sóc el gerent, que s'ocupa de gestionar el Parc Tecnològic. Podríem ser una àrea més de l'IMPIVA, que ho som en certa manera, podríem ser l'àrea de relacions institucionals, de modernització, d'innovació industrial, d'informàtica... però al capdavall, som l'àrea gestora que s'ocupa de la promoció i venda de parcel·les del parc i que tot funcione bé. Però, en lloc de convertir-lo en una àrea més, vam estimar més oportú donar-li forma jurídica de societat anònima. S'intentava que, tot i no arribara a funcionar totalment de manera privada, ja que al cap i a la fi el nostre pressupost prové el cent per cent de l'IMPIVA, tinguera una forma més àgil, amb menys gent, una estructura més petita. Ja que havíem d'estar en contacte amb l'empresa privada, volíem que tinguera més aire d'empresa privada.

—*¿Les activitats, però, són més aviat de caràcter públic?*

—No exactament. Ací hi ha un recinte, unes parcel·les, una infraestructura tècnica, uns instituts tecnològics i tractem de tenir cura de tot això i que marxe. Per exemple, respecte als terrenys de parcel·les, ens ocupem de promoure'ls directament. Hem de donar-los a conèixer, que les persones que en un moment determinat tinguen la possibilitat o s'adeqüen a les nostres característiques centrals (innovació, investigació de noves tecnologies, etc.) s'hi puguin integrar. Al Parc disposen de lloc amb instal·lacions, mitjans, suport tècnic, com ara els insti-

tuts, i nosaltres els ho hem de vendre tot. Al seu dia supose que hi haurà una entitat de conservació del parc, que depedrà de l'Ajuntament de Paterna, però de moment ens n'ocupem nosaltres també. En definitiva ocupar-nos que tots els serveis funcionen bé, que siguin tan complets com siga possible.

—*¿Quins canvis hi ha hagut des del 1990, any en què s'obre el Parc, fins avui?*

—Evidentment moltes coses que no existien abans i que a poc a poc es van completant. Per exemple l'anell de fibra òptica que està acabat de fa poc i que permetrà una comunicació via satèl·lit molt més fluida a les empreses que vulguen connectar-s'hi. S'esta instal·lant també un teleport, connectat a l'anell de fibra òptica. Aquests dos elements, que jo sàpiga, no estan en cap altre parc tecnològic de l'estat espanyol. El transport públic també ha començat recentment, el servei de correus... anem acabant tota la xarxa de serveis que faltava completar. Un element interessant és la sala de vídeo i conferències, que constantment està llogada per congressos, seminaris, i altres activitats, i que ajuda a dinamitzar el recinte, que també és treball nostre. A mesura que vagen existint empreses al Parc, mirarem de fer possible la comunicació entre empreses i instituts i altres parcs de l'estat i del món. De fet hi ha una empresa ara que es dedica a la fabricació de pròtesis. Va venir una demanda del parc del Vallès, a Barcelona, on una empresa francesa buscava una col·laboració amb una empresa espanyola que treballara un aliatge concret per a fabricar una pròtesi. Ens vam posar en contacte amb l'Institut de biomecànica i, efectivament, en tenia un que, a més, estava fabricat al Parc, i els hi vam posar en contacte. Aquesta és una de les coses en les quals podem ajudar.

—*També organitzen cursos, no?*

—Sí. Ara, de fet, tenim unes jornades de societats de capital risc, garantia recíproca, etc., que és una nova fórmula de finançament poc coneguda al nostre país de la qual la gent no es fia gaire. Són unes jornades que podia haver organitzat la Cambra de Comerç, la Borsa, però s'ha preferit dinamitzar les activitats al parc i que estiguen organitzades per l'àrea econòmica de l'IMPIVA.

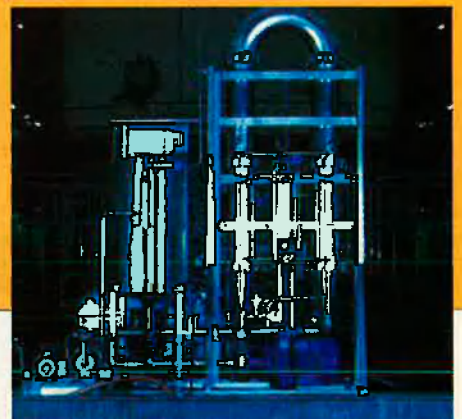
—*Supose que caldrà partir d'una certa base teòrica.*

—Nosaltres el que hem vist, per exemple, és que vendre parcel·les per muntar-te el teu edifici i desenvolupar les activitats dins del parc limitava molt la nostra actuació. Perquè hi havia moltes empreses petites, més divuit mil PIME i (bé, com solc dir, *minipimes*) a les quals una inversió mínima en una parcel·la de mil metres quadrats els resultava una inversió massa forta, i, sobretot, hi ha aquestes altres empreses de serveis més grans, compreses en aquest sector terciari avançat, que no necessiten un terreny d'aquestes característiques. Per això construïm nosaltres mateixos un edifici d'oficines per a aquestes empreses. D'una banda oferirem terreny. D'una altra un espai per a entrar, connectar els teus aparells i treballar l'endemà. Ara estudiem una tercera via perquè hi ha una sèrie d'empreses *semiindustrials*, per dir-ho d'alguna manera, petites, però molt interessants, tot de noves tecnologies, i que potser els va gran, això. Tractem d'oferir nau semiindustrials ja fetes que es puguin dividir segons els metres que facen falta. D'aquesta manera possiblement podrem accelerar una mica l'entrada al Parc perquè, en aquest any i mig que realment hem funcionat pel que fa a l'entrada d'empreses, ens hem trobat amb aquest problema. Perquè per a *monstres* com la Siemens, la Fujitsu, IBM, etc., no

mecànica, afins i connexes. Realitzen investigacions sobre el món del metall, la resistència dels materials, el seu procés de corrosió, etc., i que ahora participen en la normalització d'aquest sector.

L'IBV, per la seua part, és l'Institut de Biomecànica de València. Amb la col·laboració de la Universitat Politècnica de València, de la qual un dia va formar part, realitzen projectes i experimenta-

Anteriorment al Parc, existia una xarxa d'Instituts tecnològics coordinats per l'IMPIVA, amb l'ajuda de les universitats i dels mateixos empresaris.

RAFA GIL

els resulta cap problema instal·lar vint mil metres quadrats, però no ens interessava la idea d'un gegant així i al seu voltant una sèrie d'empreses perifèriques. El que volem són empreses de la comunitat i els mateixos requisits d'entrada al parc ja representen la primera garbellada.

—¿Entrebanquen molt l'entrada d'empreses aquests requisits?

—Sí. En primer lloc han de ser empreses que no pertanguen al sector tradicional: no mobles, no ceràmica, no juguina, no calcer, etc. Ja en descartem el 80%. Empreses que no comporten indústria pesant, que no siguin contaminants: ni residus, ni fums, ni elements nocius. Cal que siguin empreses que tinguen a veure amb noves tecnologies. I sobretot empreses que invertisquen un percentatge elevat, respecte a la mitjana nacional, en I+D. Investigació i desenvolupament. A banda cal sumar-hi el fet que tothom es troba amagat a veure què passa amb la situació econòmica. Així, trobar gent

que reunisca totes aquestes condicions, o que no incórrega en aquesta sèrie de limitacions que impossibilitarien la seua entrada al Parc, és ben difícil. Si eixim del nostre entorn natural, que és la Comunitat Valenciana, podem tenir problemes perquè s'estan contruint molts parcs i encara se n'han de construir. De manera que tots aquests projectes menuts, aquest grup de persones, que afortunadament a la Comunitat en tenim moltíssimes —hi ha molta gent *guerrera*—, puguem tenir un lloc per desenvolupar-se. Si el que volem són noves tecnologies, inversió en I+D, que diversifiquen, el que tenim són iniciatives menudes que necessiten ajuda, però no en forma de subvenció. Els nostres empresaris necessiten préstecs llarguets, amb un interès no gaire exagerat. Per a un d'aquests projectes el pelegrinatge per les finestretes del banc sol ser dur i llarg. Però els criteris de selecció del Parc són molt durs, possiblement els més durs de tot Espanya, i des que

hem començat no hem variat el més mínim. I en un projecte d'aquesta mena el ritme d'incorporació d'empreses sol ser molt lent.

—*Alguns jutgen que massa lent.*

—Si obriem la comporta, en dos anys això seria ple. Per aquesta porta han eixit empreses que venien a per 25.000 o 4.000 metres quadrats i els hem dit que no. Perquè, ¿què volem d'ací a sis o set anys? ¿Un polígon industrial de luxe? ¿O un parc tecnològic on es concentre gent eixida de la universitat, instituts tecnològics, departaments d'investigació de la universitat, empreses punta de noves tecnologies, treballant totes conjuntament? I el dia de demà deixar d'importar alguna coseta, que n'importem a carretades. Deixar de pagar drets per patents estrangeres, que en paguem un fum. I que a poc a poc fem una cosa que fa molt de temps que no hem fet. Però caldrà tenir una mica de paciència, ¿no?

X. M.

cions sobre la mecànica i diferents tecnologies per a estudiar el comportament humà.

Els tres sectors més estudiats són el mèdic, l'esportiu i l'ocupacional, que investiguen la relació mecànica

que el cos manté amb els elements amb què interactua de manera quotidiana.

Són algunes de les activitats científiques que es realitzen al Parc Tecnològic diàriament.

